

της Βουλώνης, έχει, δὲν ἤξεύρω κ' ἐγὼ πόσας οἰκίας εἰς Παρισίους. Τὸν γνωρίζω πρὸ πολλοῦ καὶ ἐπῆγα καὶ εἰς τὴν οἰκίαν του.

»Εἶναι ἄνθρωπος νοήμων, καὶ ἔπειτα δὲν κερδίζει κανεὶς ὁλόκληρα ἑκατομμύρια. ἔὰν δὲν ἔχη ὀλίγον νοῦν· ἔχει ὅμως τὴν κενοδοξίαν καὶ τὴν ἀνόητον ὑπερφανίαν, ὡς ἔχουσι συνήθως οἱ περισσότεροι τῶν ὀψιπλουτῶν.

» Ἀγαπᾷ νὰ ὑποδέχεται, νὰ ἐπιδεικνύεται καὶ νὰ ἐπιδεικνύη τὴν πολυτέλειαν τοῦ οἴκου του· ὡς ἄξιστος, ὀνειρεύεται εὐγένειαν καὶ τίτλος, προσκολλώμενος εἰς τὸ ὄνομά του, εἶναι δι' αὐτὸν ἀνεκτίμητον γόητρον, διὰ τοῦτο καὶ ζητεῖ δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων νὰ περιστοιχίζεται ὑπὸ ἀνθρώπων με τίτλους.

» Ἀντί περγαμνῆς, ἡ ὁποία θὰ τῷ ἐπέτρεπε νὰ προτάξῃ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τὸ τιμητικὸν δέ, θὰ ἔδιδε βεβαίως τὰς δύο ὠραιότατας οἰκίας του διὰ νὰ ὀνομασθῇ κύριος βαρόνος.

» Ναι, ἀγαπητέ, ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ σήμερον ἄνθρωποι, καὶ πολλοὶ μάλιστα, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὰς ιδέας τοῦ ἀφελοῦς Λατρᾶδ. Αὐτὸ εἶναι γελοῖον καὶ ὅμως οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα.

» Ὁ πατὴρ Λατρᾶδ ἔχασε τὴν σύζυγόν του πρὸ δύο ἐτῶν. Μολοντί ἔχει μεγάλην ἀδυναμίαν εἰς τὰ χρήματά του, δὲν ἐπέμεινε παραπολύ διὰ νὰ παραδώσῃ τοὺς λογαριασμοὺς του εἰς τὸν ἐνήλικον υἱὸν του, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκε καὶ ἓν ἑκατομμύριον φράγκων, τὰ ὁποῖα τρώγει με γυναῖκας, τὰς ὁποίας καλῶς γνωρίζεις».

— Ἀκούω, Σανζᾶκ, καὶ περιμένω ἀνυπομόνως νὰ ἴδω πού θὰ καταντήσῃς.

— Ἰδοῦ. Ὁ Ἰούλιος Λατρᾶδ ἔχει ἀδελφὴν εἴκοσιν ἐτῶν, με ὠραία καστανὰ μαλλιά, με μικρὸν ἀνάστημα, ὀλίγον εὐσαρκον, οὐχὶ ὅμως καὶ χωρὶς νὰ ἦναι διὰ τοῦτο κομψόν, με ὠραίους ὀδόντας, με βλέμμα ζωηρὸν καὶ εὐάρεστον, με πρόσωπον καλοκαμωμένον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὠραίαν, προσήνη, εὐπροσῆγορον, ἀρκούντως ἀνεπτυγμένην καὶ εὐγενῆ· ἔχει προῖκα ἐνὸς ἑκατομμυρίου φράγκων, χωρὶς νὰ ἀναλογισθῶμεν καὶ τὰς ἐλπίδας. Αὕτῃ εἶναι ἡ δεσποινὶς Ἀδέλα Λατρᾶδ.

— Νομίζω ὅτι ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Ἀδριανός.

— Ὡ! μ' ἐνόησες κάλλιστα.

Ὁ νέος ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν.

[Ἐπειτα συνέχισα.]

Π.

Τ Ρ Ε Λ Η !

Διήγημα MARIE DE HAUP

Νέος τις μουσικός, ὅστις βραδύτερον κατέστη μελοποιὸς διάσημος, ἠθέλησε τρὸ τινων ἐτῶν νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Μέλαν Δάσος, ἵνα διαμείνῃ ἐξ ἐβδομάδας χάριν ἀναψυχῆς ἐν τῇ μικρᾷ πόλει Βόλφαχ. Μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ φανῶμεν ἀδιάκριτοι ὀνομάζομεν αὐτὸν διὰ τοῦ ψευδωνύμου Ἑρρίκος Δουμῶν.

— Εἰς τὸ Βόλφαχ δὲν θὰ εὑρῇς, τῷ εἰ-

πεν ὁ ἱατρός του, ὅστις ἦτο καὶ στενὸς φίλος του, δὲν θὰ εὑρῇς οὔτε λέσχην, οὔτε διασκεδάσεις, οὔτε εὐθυμον κοινωνίαν. Τὸ Βόλφαχ εἶνε τόπος ὀλίγον γνωστός, καὶ ἐκεῖ πηγαίνουν μόνον ἀσθενεῖς σπουδαίως ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀνακτήσουν τὴν ὑγείαν των. Ἐχει λόφους ὑψηλοῦς, καταφύτους, ἀπέραντον πευκῶνα, τοῦ ὁποίου ἡ σωτηριώδης εὐωδία ἐπιδρᾷ ὠφελιμώτατα εἰς ὅλον τὸν ὄργανισμόν. Ἐχει ἀέρα καθαρώτατον, καὶ τέλος πάντων, ὅταν ὑπάγῃς ἐκεῖ θὰ μ' ἐνθυμηθῇς καὶ θὰ μοῦ ὀφείλῃς χάριν, διότι σ' εἰδίασα νὰ μεταβῇς εἰς τὴν ἀξιόλογον αὐτὴν μικρὰν πόλιν.

Ὁ πολὺς πόθος τοῦ νὰ ἀναλάβῃ τὰς δυνάμεις του, ὥστε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν διακοπῆσαν ἐργασίαν του μετὰ νέας προθυμίας, κατέπεισε τὸν νέον καλλιτέχνην νὰ υποβληθῇ εἰς ἐξ ἐβδομάδων ἐκursion. ἔξοριαν, καίτοι φοβούμενον κἄπως τὴν θανάσιμον πληξίν, ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ τὸν καταλάβῃ ἐν μικρᾷ πόλει, ἐστερημένη ἐντελῶς πάσης κοινωνικῆς ἢ διανοητικῆς τέρψεως.

Ἀλλ' οἱ φόβοι του ὅμως δὲν ἐπραγματοποιήθησαν, διότι εὑρε τρόπον νὰ διαθέσῃ τὰς ὥρας του τόσο καλῶς, ὥστε αἱ ἐξ ἐβδομάδες ἐξορίας παρήλθον ταχέως καὶ ἀνεπαίσθητως, καὶ πολλὴν ἡσθάνθη θλίψιν καὶ δυσαρέσκειαν, ὅτε ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν μικρὰν πόλιν.

Κατὰ πᾶσαν πρωΐαν ὤφειλε κατὰ τὴν ρητὴν τοῦ ἱατροῦ παραγγελίαν νὰ κάμνῃ λουτρὸν ἐξ ἀποβράσματα τῆς πεύκης λίαν δυναμωτικὸν καὶ εὐωδέστατον, ἐν τῷ ὁποίῳ διήρχετο μίαν ὁλόκληρον ὥραν μετ' ἀφάτου ἡδονῆς, ἔπειτα δὲ ἔκαμνε μακρὸν περίπατον.

Μετὰ ταῦτα ἤρχετο ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, τὸ ὁποῖον ἦτο λιτὸν μὲν, ἀλλ' ὑγιεινόν, καὶ εἶχεν ὡς μόνον καὶ νοστιμώτατον καρυκευμα τὴν τεραστίαν του ὀρεξίν.

Μετὰ τὸ φαγητὸν ἔκοιματο ὀλίγον, καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας ἐπανελάμβανε τὸν περίπατόν του καὶ τὸ δεῖπνον, καὶ μετὰ ταῦτα οὐδὲν εἶχε πλέον νὰ πράξῃ.

Θέλων καὶ μὴ θέλων ἦτο ἠναγκασμένος νὰ πλaxιάσῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ. Διότι πρέπει νὰ ἤξευρετε, ὅτι ἐν τῇ μικρᾷ πόλει Βόλφαχ δὲν καθνται τὴν νύκτα οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ κοιμοῦνται με τῆς ὄρνιθες.

Ὁ φίλος ἡμῶν καλλιτέχνης, κατὰ τοὺς ἐρημικοὺς αὐτοῦ περιπάτους, ἐπεσκέφθη πᾶν ὅ,τι περιεργον καὶ ἄξιον θεᾶς ὑπῆρχεν ἐν τῷ τόπῳ. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἠρέσκετο νὰ περιδιαβάξῃ κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ τοῦ παραρρέοντος ἔξω τῆς μικρᾶς πόλεως.

Μέτρα τινὰ μακρὰν τῆς ὁδοῦ ταύτης, προσέειλκε τὴν προσοχὴν του οἰκίσκος κενωρισμένος ἀπὸ τῶν ἄλλων, καθάριος μὲν καὶ φιλοκάλως διατηρούμενος, ἀλλ' ἔχων πένθιμον ἐξωτερικόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς λοιποὺς, οἱ ὁποῖοι ἐφάνιντο χαροποὶ καὶ παιδρῶι.

Τουλάχιστον τοιαύτην ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν εἰς τὸν καλλιτέχνην. Ἰσως ἡ φαντασία του περιέβαλε τὸν ἔρμην ἐκεῖνον οἰκίσκον διὰ τοῦ πέπλου τῆς θλίψεως καὶ τοῦ μυστηρίου.

Πάντοτε δὲ σχεδὸν ὁσάκις ἤρχετο πλησίον τοῦ οἰκίσκου, ἔβλεπε τρέχουσιν πρὸς

αὐτὸν κορασίδα δέκα ἕως ἑνδεκα ἐτῶν, λυσικομον καὶ ἄγριον ἔχουσιν τὸ βλέμμα.

Ἰσταμένη ἐνώπιόν του τὸν ἐκύτταξε μετὰ κακίας καὶ διὰ φωνῆς βραγχώδους καὶ τραχείας ἀναλόγως τῆς μικρᾶς ἡλικίας τῆς, ἐφώναζε πρὸς αὐτόν :

— Λύκος !

Πολλάκις ὁ καλλιτέχνης προσεπαθῆσε νὰ ἐξημερώσῃ τὴν κορασίδα διὰ λόγων περιποιητικῶν. Ἀλλ' ἐκείνη οὐδὲν ἐφάνετο ἐννοοῦσα, ἀλλὰ τῷ ἔφρασε τὴν ὁδὸν ἀπειλητικῶς, ἐπαναλαμβάνουσα τὸν ἀτελεύτητον καὶ αἰώνιον ἐπιδόξ της :

— Λύκος !

Ἡμέραν τινὰ ἠθέλησε νὰ τὴν συλλάβῃ ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν παιγνιδία τινα καὶ γλυκίσματα. Ἀλλ' αὕτη ἀντίστη μετ' ἐπιμονῆς μεγάλῃς ἐκβάλλουσα κραυγὰς ὀξείας καὶ τοσοῦτον βιαιῶς, ὥστε ὁ νέος τὴν ἀφῆκε, φοβηθεὶς μήπως οἱ ἄνθρωποι νομίσωσιν ὅτι ἤθελε νὰ τὴν κακοποιήσῃ.

Ἐκτοτε δὲ ἡ μικρὰ οὐδέποτε τὸν ἐπλησίαζεν, ἀλλὰ περιορίζετο εἰς τὸ νὰ τὸν ἀπειλῇ μακρόθεν. Ἐνίοτε δὲ καὶ τὸν ἐλίθοβόλει, κρᾶζουσα πάσῃ δυνάμει ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸν τρομάξῃ :

— Λύκος ! λύκος !

Ὁ νέος ἠσθάνετο συμπάθειαν πρὸς τὴν κορασίδα, ἡ ὁποία ἐφάνετο ὅτι τὸν ἐμίσει. Ἐζήτησε περὶ αὐτῆς πληροφορίας, ἠρώτησεν, ἐξήτασε καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον οὐδεμίαν ἀπόκρισιν ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἢ τὰς λέξεις ταύτας :

— Εἶναι ἡ μικρὰ Ἰουλία. Εἶνε τρελὴ καὶ τὸ καλλίτερον πού θὰ κάμετε εἶνε νὰ μὴ τὴν συλλογίζεσθε κἄν.

Τέλος κατώρθωσε νὰ εὑρῇ ἀγαθὴν τινα καρδίαν, ἡ ὁποία διηγήθη εἰς αὐτὸν τὴν ἱστορίαν τῆς κορασίδος, ἱστορίαν ἀπλουστάτην μὲν, ἀλλὰ λυπηροτάτην.

Ἡ μήτηρ τῆς Ἰουλίας ἦτο χήρα, μόλις δυναμένη νὰ πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τοῦ εἰσοδήματος μικροῦ τινος ἀγροῦ, τὸν ὁποῖον ἐκαλλιέργει διὰ τῶν ἰδίων τῆς χειρῶν. Εἶχε δὲ τρία τέκνα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον ἦτο ἡ Ἰουλία.

Πρὸ τριετίας ἡ Ἰουλία ἦτο ὀκτὼ ἐτῶν, ὁ ἀδελφός της Ἰακώβος πέντε καὶ ἡ ἀδελφὴ της Μίνα μόλις τριῶν. Ἡ Ἰουλία, καίτοι τόσο μικρὰ τὴν ἡλικίαν, ἦτο ὅμως ἡ δεξιὰ χεὶρ τῆς μητρός της.

Τὴν ἐβοήθει εἰς τὰ τῆς οἰκίας, ἐπρόσεχε τὰ μικρὰ τῆς ἀδελφῆς μετὰ τόσῃς ἐπιμελείας καὶ προθυμίας, ὥστε ἡ μήτηρ ἠναγκασμένη οὔσα νὰ μὲν μακρὰν τῆς οἰκίας ἐπὶ πολλὰς ὥρας, ἦτο ἡσυχος περὶ τῶν μικρῶν τῆς, ὡς ἔὰν ἦτο αὐτὴ ἡ ἰδία πλησίον των.

Ἀλλ' ἡμέραν τινὰ τοῦ χειμῶνος ψυχροτάτην καὶ σκυθρωπὴν, ἡ χήρα βλέπουσα ὅτι ἡ προμήθεια τῶν καυσοξυλῶν τῆς σχεδὸν ἐξηντλήθη, ἐπορεύθη εἰς τὸ δάσος νὰ συλλέξῃ ὀλίγα ξηρὰ κλαδιά. Χιών πυκνὴ κατεκάλυπτε τὴν γῆν καὶ τὰς στέγας τῶν οἰκίσκων διὰ σινδόνης λευκῆς καὶ ψυχρᾶς.

Τὰ ρυκία καὶ τὰ ποτάμια, ὅπου αἱ γυναῖκες τὸ θέρος ἐπλυνον τὰ ἀσπρόρουχά των, ἐκαλύπτοντο ὑπὸ πυκνοῦ στρώματος

πάγου. Πένθιμος σιγή επεκράτει καθ' ὅλην τὴν κοιλάδα, ὡς ἂν τὸ ψῦχος εἶχεν ἀποναρκώσει τοὺς κατοίκους ἐντὸς τῶν οἰκίσκων τῶν καὶ τὰ πτηνὰ ἐντὸς τῶν φωλεῶν τῶν.

Ἐν τῷ οἰκίσκῳ τῆς χήρας πυρὰ ἀξιόλογος, ἐπιμελῶς συντηρουμένη ὑπὸ τῆς Ἰουλίας, ἐθερμαίνει τὰ μικρά, τὰ ὅποια ἐφλυαροῦν φαιδρὰ καὶ ἐπαίζουν μὲ τὰ χάρτινα ἀνθρωπάκια, τὰ ὅποια τοὺς εἶχε κόψει ἡ μεγάλη ἀδελφή των.

Αἶφνης ἡ θύρα τοῦ οἰκίσκου, τῆς ὁποίας τὸν σύρτην εἶχε σύρει παίζων ὁ μικρὸς Ἰακώβος, χωρὶς νὰ τὸν νοήσῃ ἡ Ἰουλία, ἀπὸ σχολημένη εἰς ἄλλην ἐργασίαν, ἀνοίγει ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ ὥθουμένη.

Τὰ τρία παιδία ὕψωσαν τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησαν ἀπεχθὲς καὶ ἀσχημον ρύγχος, καὶ δύο ὀφθαλμοὺς καθημαγμένους καὶ λαμποντας.

— «Ω! τὸ παλῆόσκυλο! ἀνεφώνησεν ἡ Μίνα.

— Τώρα ἐγὼ νὰ τὸ διώξω, στάσου, ἐφώνησεν ὁ μικρὸς Ἰακώβος προχωρῶν πρὸς τὸ ζῶον, καὶ ἔχων ἀνυψωμένον τὸν μικρὸν τοῦ βραχίονα καὶ σείων αὐτὸν ἀπειλητικῶς.

Ἄλλ' ἡ Ἰουλία, ἀρπάσασα αὐτόν, τὸν ἀπώθησεν ὀπισθεν τῆς ὡς καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς. Διὰ μιᾶς εἶχε γίνει κατακίτρινον τὸ πρόσωπόν τῆς.

Ἡ πάλαινα κορασίς τὸ ἐγνώρισε τὸ ζῶον ἐκεῖνο, ὅτι δὲν ἦτο σκύλος ἦτο λύκος, λύκος πειναλὲς, ἄγριος, ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῆς δεινῆς πείνης νὰ ἔλθῃ πρὸς ἀναζητήσιν τροφῆς μέχρι τῶν κατωκημένων μερῶν, μὴ εὐρίσκων τὴν παραμικρὰν τροφήν ἐν τῷ δασεῖ!

Ἡ Ἰουλία ἤξευρεν ἐξ ἀκοῆς, ὅτι τὰ εἰδεχθῇ ταῦτα ζῶα ἐφορμῶσι κατὰ προτίμησιν ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δὲν δύνανται νὰ ἀντισταθῶσι κατ' αὐτοῦ ἐπομένως μεγαλύτερον κίνδυνον διέτρεχον τὰ μικρά τῆς ἀδελφείας. Ἐφριξε μάλιστα, ὅτε εἶδεν ὅτι ὁ λύκος ἔρριπτε βλέμματα ἄγρια πρὸς τὴν μικρὰν Μίναν, ἡ ὁποία οὐδεμίαν συναίσθησιν εἶχε τοῦ φοβεροῦ κινδύνου.

Ἀρπάζει λοιπὸν τὰ παιδία μετ' ἀνυπολογίστου ὁρμῆς, καὶ τὰ πετᾷ ὀπισθεν τῆς, εἰς τὴν ἀπωτάτην γωνίαν τοῦ οἰκίσκου, παραγγέλλουσα εἰς αὐτὰ νὰ μὴ κινηθῶσιν. Ἐπειτα δὲ ἀρπάζει ἀπὸ τὴν ἐστίαν δαυλὸν καίοντα, καὶ πάλλουσα αὐτόν προχωρεῖ θαρραλέα πρὸς τὸ θηρίον, φωνάζουσα «λύκος! λύκος!»

Ὁ λύκος ἐδίστασε, βλέπων ὅτι ἐτόλμα νὰ τὸν ἀποκρούσῃ τὸ ἀδύνατον καὶ μικρὸν ἐκεῖνο πλάσμα. Ἄλλ' ὑπὸ τῆς πείνης ὠθούμενος δὲν ὑπεχώρησεν· ἔμεινεν ἐκεῖ ὅπου ἦτο, καὶ μόνον ὑπόκωφον γρυλλισμόν ἐξέβαλεν.

Ἡ καρδία τῆς Ἰουλίας ἐπαλλε σφοδρῶς· διότι ἡ ἀτυχὴς μικρὰ κόρη ἠσθάνετο, ὅτι καὶ ἡ ἐλαχίστη ἐκ μέρους τῆς ἀδυναμίας θὰ ἦτο ἡ καταστροφὴ τῶν δύο μικρῶν ἀδελφῶν τῆς.

Ὁ δαυλὸς ἐξηκολούθει καίων εἰς τὴν τρέμουσαν χεῖρά τῆς, ἡ ὁποία μόλις ἠδύνατο νὰ τὸν κρατῇ, τόσο ἦτο δυσανάλογος πρὸς αὐτήν.

Προχωρεῖ ἐν ἀκόμῃ βῆμα.

Ὁ λύκος μένει ἀκίνητος.

Ὑπὸ ἄκρου καταληθεύσα θάρρους, προχωρεῖ ἐν ἑτὶ βῆμα, πλησιάζει πρὸς τὸ θηρίον, προχωρεῖ καὶ ἄλλο βῆμα, καὶ ἄλλο, ὥστε ἡ θερμότης τοῦ δαυλοῦ φθάνει εἰς τὰ καθημαγμένα οὐλα τοῦ ζώου.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ λύκος ὑπεχώρησε γρυλλίζων.

Ἡ Ἰουλία προχωρεῖ ἀκόμῃ. . . προχωρεῖ πάλλουσα τὸν καίοντα δαυλὸν ἡ ἀτρόμητος κορασίς, τὸ δὲ θηρίον ὑποχωρεῖ γρυλλίζων.

Προχωρεῖ ἐκείνη κρυγαζούσα: «λύκος! λύκος!» ὑποχωρεῖ τὸ θηρίον, καὶ οὕτω ὑπεβήσαν καὶ οἱ δύο τὸ κατώφλιον τοῦ οἰκίσκου.

Ἐστάθη ἡ κόρη, ἐτοιμαζομένη νὰ ἐπανεέλθῃ, ὀπισθοχωροῦσα καὶ νὰ κλείσῃ τὴν θύραν· ἀλλὰ καὶ τὸ θηρίον ἐστάθη καὶ τὴν παρετήρει, ὡς ἂν εἶχε καταλάβῃ τὴν ἀποφασίν τῆς.

Ἡ ἐπιχείρησις ἦτο δύσκολος καὶ κινδυνώδης· διότι ὁ φοβερός ἐχθρὸς ἤμα βλέπων τὴν Ἰουλίαν ὑποχωροῦσαν ἐν βῆμα, ἐπροχωρεῖ καὶ αὐτὸς ἐν βῆμα.

Ἀλλὰ ἡ Ἰουλία βαθμηδὸν καὶ διὰ μακρῶν πλαγίων κινήσεων, κατῳρῶσεν ἀνεπαισθῆτως νὰ ἔλθῃ πλησίον τῆς θύρας, καὶ τὸσον πλησίον, ὥστε νὰ τὴν ἐγγίσῃ μὲ τὴν χεῖρά τῆς.

Τότε δὲ ἀνακαλέσασα πᾶσαν τὴν δύναμιν αὐτῆς καὶ τὸ θάρρος, καὶ διακυβεύουσα τὰ πάντα, ἔρριψε κατὰ πρόσωπον τοῦ ἐξηγριωμένου θηρίου τὸν φλογισμένον δαυλόν.

Ἐκεῖνος δὲ κατὰ πρῶτον μὲν τὰ ἔχασεν, ἔνεκα τῆς αἰφνιδίως προσβολῆς, καὶ ὑπεχώρησεν ὀλίγον, ἐδίστασεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν... ὅχι περισσότερο... ἔπειτα δὲ ἐφώρμησε κατὰ τῆς θύρας προσπαθῶν νὰ τὴν κλονίσῃ.

Ἀλλ' ἡ στιγμή ἐκείνη τοῦ δισταγμοῦ τοῦ θηρίου, ἤρκεσεν εἰς τὴν Ἰουλίαν νὰ εἰσπνῆσῃ εἰς τὸν οἰκίσκον καὶ νὰ σύρῃ τὸν σύρτην, ὅστις ἐξησφάλιζε τὴν ζωὴν τῶν τριῶν παιδιῶν.

Ἄλλως τε καὶ ὁ λύκος ἠναγκάσθη νὰ ἀπομακρυνθῇ· διότι αἱ κραυγαὶ τῆς κορασίδος εἶχον ἤδη φθάσῃ εἰς τοὺς πέριξ οἰκίσκους, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῶν ἔδραμον ἄλλοι μὲ ὄπλα καὶ ἄλλοι μὲ ξύλα, καὶ ἀπεδιώξαν τὸ θηρίον εἰς τὸ δάσος.

Ἡ Ἰουλία ἀφ' οὗ ἐκλείσῃ τὴν θύραν, ἐπῆγε καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς ἐστίας, καὶ διὰ τῶν δακτύλων τῆς κατεγίνετο νὰ διαλέγῃ τὰ μικρότατα ἄκαυστα τεμάχια τῶν δαυλῶν καὶ νὰ κάμνῃ μικρὸν δεμάτιον.

Τὰ δύο μικρά τῆς ἀδελφείας ἐλθόντα πλησίον τῆς, τῆς ὠμίλησαν. ἄλλ' ἐκείνη δὲν ἀπεκρίθη καὶ μόνον ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτεῖ, ὡς νὰ μὴ τὰ ἐγνώριζεν.

Ἐτρόμαξαν τὰ μικρά, βλέποντα ὅτι δὲν τοῖς ὀμιλεῖ ἡ καλὴ ἀδελφή των, ἤρχισαν νὰ κλαίωσι, καὶ ἀπεσύρθησαν ὀπίσω τοῦ κλειστοῦ παραθύρου, περιμένοντα πότε νὰ ἔλθῃ ἡ μήτηρ των. Τέλος ὁ Ἰακώβος ἀνεφώνησε:

— Νὰ ἡ μαμά, ἔρχεται!

Τὰς λέξεις ταύτας ἀκούσασα ἡ Ἰουλία ἠγέρθη αἶφνης, ἀπαλλαγεῖσα τοῦ ληθάργου, εἰς τὸν ὅποιον ἦτο βεβυθισμένη, καὶ κρατοῦσα σφιγκτὰ εἰς τὸν κόλπον τῆς τὰ κατὰ-

μαυρα ζυλάρια, τὰ ὅποια εἶχε συναθροίσῃ ἐκ τῆς ἐστίας, ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν καὶ τὴν ἤνοιξε μετὰ μεγάλης ὁρμῆς.

Ἡ μήτηρ ἤρχετο τῶνόντι, κύπτουσα ὑπὸ τὸ βάρος ὀγκώδους φορτίου ξύλων καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου βαδίζουσα εἰς τὴν χιόνα, ἐντὸς τῆς ὁποίας οἱ πόδες τῆς ἐβυθίζοντο μέχρι τοῦ μέσου τῆς κνήμης.

— Τί ἐβγήκατε μ' αὐτὸ τὸ κρῦ; ἀνεφώνησε πρὸς τὰ δύο μικρά, τὰ ὅποια ἐξῆλθον εἰς τὴν θύραν καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ παρακολουθήσωσι τὴν μεγάλην τῶν ἀδελφῶν, ἥτις ἔσπευσεν εἰς προὔπαντησιν τῆς μητρός.

Τὰ μικρά ἴσταντο ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας κλαίοντα καὶ ὀδυρόμενα· ἡ δὲ Ἰουλία ἔσειεν ἀπειλητικῶς τὸν βραχίονά τῆς καὶ ἤρχιζε νὰ φωνάζῃ πρὸς τὴν μητέρα τῆς:

«Λύκος! λύκος!»

Ἡ μήτηρ ἐντρομος τὴν ἐρωτᾷ τί τρέχει. Ἄλλ' ἀπόκρισιν ἄλλην δὲν δύναται νὰ λάβῃ· εἰμὴ τὰς δύο ταύτας λέξεις:

«Λύκος! λύκος!»

Μόνον δὲ πρὸς τῶν μικρῶν ἔμαθεν ἡ ἀτυχὴς μήτηρ τὰ διατρέξαντα, τὰ καθ' ἑκάστα τῆς φρικαλέας σκηνῆς.

Οἱμοὶ! τὸ θάρρος καὶ ἡ ἐτοιμότης τῆς Ἰουλίας ἔσωσε τὰ μικρά ἀπὸ τοῦ φοβεροῦ κινδύνου· ἀλλ' ἔνεκα τῆς ἀγωνίας ἐσάλευσαν αἱ φρένες τῆς!

Ἐκτοτε δέ, οὔτε τὴν μητέρα τῆς ἀναγνωρίζει πλέον, οὔτε τὸν ἀδελφόν τῆς, οὔτε τὴν ἀδελφὴν τῆς. Οὐδὲ λέξιν ἄλλην ἠδυνήθη νὰ ἐκστομίσῃ, εἰμὴ τὴν ἀπαισίαν ταύτην λέξιν: «Λύκος!», ἡ ὁποία ἀκαταπαύστως, ἀκόμῃ καὶ σήμερον, ἐξέρχεται τῶν τρεμόντων χειλέων τῆς.

Τοιαύτη ἐν συντόμῳ ἡ θλιβερά ἱστορία τῆς μικρᾶς Ἰουλίας.

Ὁ καλλιτέχνης, εἰς ἄκρον συγκινηθεὶς ἐκ τῆς διηγήσεως ταύτης, ὑπεσχέθη, ἀμὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρίσιους, νὰ συμβουλευθῇ εἰδικόν τινα ἱατρόν, τίνι τρόπῳ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ θεραπευθῇ ἡ δυσμοιρὸς κορασίς.

Ἀλλ' ὅτε ἐφθασεν εἰς Παρίσιους, ἔμαθεν ὅτι ἐν ἐκ τῶν μελοδραμάτων του, τὸ ὅποιον ἐθεώρει ὡς τὸ ἄριστον τῶν ἔργων του, εἶχε παρασταθῇ εἰς τὸ θέατρον μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.

Ἐν τῇ μέθῃ τῆς χαρᾶς του ἐλησμονήσεν διὰ μιᾶς καὶ τὴν μικρὰν πόλιν Βόλφαχ καὶ τὸ Μέλαν Δάσος καὶ τὴν Ἰουλίαν, καὶ πούθεν ἄλλοῦ πλέον δὲν εἶχε τὸν νοῦν καὶ τὴν προσοχὴν του, εἰμὴ εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ ν' ἀκούῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀναφερόμενον μετ' ἐπαίνων, μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τῶν περιφήμων τῆς ἐποχῆς ἀνδρῶν.

Δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ τὸν δικαιολογήσωμεν. Ἀλλὰ μεταξὺ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τυχόν τὸν μέμφονται αὐστηρότατα, εἰς πόσους τάχα δὲν ἔτυχε νὰ συμβῇ, ὥστε νὰ λησμονήσῃ τὸν δυστυχῆ, τοῦ ὁποίου ἡ συμφορὰ τοὺς συνεκίνησε στιγμιαίως, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀμυδρὰ εἰκὼν ἐξηλείφθη ταχίστα ἐκ τῆς μνήμης των, ἔνεκα χαρᾶς προελθούσης ἐξ ἡδονῆς τινος ἢ ματαιοφροσύνης;

δεσποινίς Ε. Κ.